

Arrest

nr. 131 908 van 23 oktober 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 14 maart 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van 22 oktober 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 april 2014 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FRERE, die loco advocaat V. BOUROVA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 11 oktober 2012 een aanvraag in van een verklaring van inschrijving (bijlage 19) in functie van haar partner.

1.2. De gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen nam op 3 april 2013 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten

(bijlage 20). Aan verzoekster werd een bijkomende termijn van een maand verleend om ten laatste op 9 september 2013 alsnog de vereiste documenten over te maken.

1.3. Verzoekster en haar partner legden op 27 juni 2013 een verklaring van wettelijke samenwoning af te Antwerpen.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) nam op 22 oktober 2013 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan op 12 februari 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 51, §2,2de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 11.10.2012 werd ingediend door:

Naam: K.(...)

Voorna(a)m(en): S.(...)

Nationaliteit: Bulgaarse

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie.

Op datum van 11.10.2012 deed betrokkene een verblijfsaanvraag in de hoedanigheid van geregistreerde partner van Z.(...) G.(...), onderdaan van Bulgarije.

In casu werd door de gemeente de eerste beslissing tot weging van het verblijf zonder bevel om het grondgebied genomen (dd. 03.04.2013) met de mededeling dat betrokkene over een bijkomende termijn van een maand beschikt om alsnog de vereiste documenten over te maken. Bijkomende stukken werden aan DVZ overgemaakt dd. 16.09.2013

In casu dient toepassing gemaakt te worden van het artikel 51 §1 van het Vreemdelingenbesluit (Arr RvSt Nr 216.848 dd. 14.12.2011).

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn / haar partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

-Foto's zonder datum: De voorgelegde foto's kunnen niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van de stabiele en duurzame relatie gezien ze geen datum bevatten en er bijgevolg niet nagegaan kan worden van wanneer ze dateren.

-Een verklaring wettelijke samenwoning dd. 27.06.2013: Deze verklaring wettelijke samenwoning is te recent om als bewijs te dienen dat betrokkenen voorafgaand aan de aanvraag 1 jaar ononderbroken hebben samengeleefd. Bovendien blijkt uit de gegevens van het rijksregister dat betrokkenen op het moment van de aanvraag nog geen jaar op hetzelfde adres woonden.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980 Regelmatig verblijf in België verstreken."

2. Over de rechtspleging

2.1. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de griffie de verzoekende partij conform artikel 39/81, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) op 26 mei 2014 per aangetekend schrijven de nota met opmerkingen van de verwerende partij overmaakte en haar in kennis stelde van de neerlegging van het administratief dossier. De raadsvrouw van verzoekster drukte

de wens uit om een syntheseseminarie in te dienen. Bijgevolg beschikte verzoekster over een termijn van 15 dagen, te rekenen vanaf voormelde datum, om een syntheseseminarie in te dienen die vergezeld ging van een afschrift per elektronische post op de wijze zoals voorzien in artikel 3, §3 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Rekening houdend met de berekeningswijze zoals voorzien in artikel 39/57, §2 van de vreemdelingenwet, diende verzoekster ten laatste op 12 juni 2014 een afschrift per elektronische post over te maken, hetgeen niet is gebeurd.

2.2. Ter terechtzitting werd de raadsvrouw van verzoekster gewezen op de vaststelling dat geen afschrift van de syntheseseminarie werd overgemaakt per elektronische post waardoor de syntheseseminarie overeenkomstig artikel 39/81, achtste lid van de vreemdelingenwet niet-ontvankelijk moet worden bevonden.

2.3. Aangezien de partijen ter terechtzitting geen verdere opmerkingen maakten en de verzoekende partij zelf verwees naar het gedinginleidend verzoekschrift, zal de Raad de zaak louter beoordelen op basis van het gedinginleidend verzoekschrift.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel van haar verzoekschrift voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Tevens maakt zij gewag van een schending van de materiële motiveringsplicht en van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster verwoordt haar middelen als volgt:

“1./

Overeenkomstig bovenvermelde artikelen dienen de bestuurshandelingen van de besturen uitdrukkelijk gemotiveerd te worden en moet de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, maar die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

Van de materiële motivering, welke uit de gegevens van de zaak moet blijken, wordt de formele (of uitdrukkelijke) motiveringsplicht onderscheiden. In het laatste geval moeten de motieven in de beslissing zelf tot uitdrukking worden gebracht.

In casu wordt ondermeer de materiële motiveringsplicht geschonden.

Het is immers allerm minst duidelijk welke criteria gehanteerd worden door verwerende partij om verzoekster uit te wijzen.

De overheid schendt hierdoor de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De burger moet immers kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval gedaan heeft (o.m. Cass. 10 juni 1988, Arr. Cass. 1987-88, 1313; Cass. 27 maart 1992, R.W. 1991-92, 1466; Cass. 6 november 2000, A.P.T., 2000, 236; R. v. St., VERVLIET, nr. 94090 van 19 maart 2001).

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur sluiten bovendien het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel in.

Hieruit volgt dat de door de overheid bij de geadministreerde opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen in de regel moeten worden gehonoreerd en dat de overheid hierbij zorgvuldig moet optreden door niet onverhoeds in te grijpen in een bestaande situatie.

Er dient in casu vastgesteld te worden dat verzoekster reeds 18 maanden in België verblijft en steeds bij de heer Z.(...) gewoond heeft.

De lange termijn tussen de aanvraag van verzoekster en de betekening door verweerster van het bestreden bevel verstaat zich niet met de hierboven aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoekster voldoet thans immers intussen aan de voorwaarden om art. 51§1 Vw.

2./

Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is nochtans om de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij/zij kan beoordelen of er een aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt, hetgeen in casu dus allerm minst gebeurd is.

De artikelen met betrekking tot de motivering verplichten de overheid om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze

(RvSt nr. 110.071, 6 september 2002, RvSt, nr. 129.466, 19 maart 2004, RvSt, nr. 132.710, 21 juni 2004, RvSt, nr. 141.180, 24 februari 2005).

De overheid dient de situatie in concreto te beoordelen en rekening te houden met alle relevante documenten die werden overgemaakt door verzoekster, alsook deze (correct) beoordelen, hetgeen in casu niet gebeurd is.

(...)

Dit beginsel kan worden omschreven als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij een formele voorbereiding van een beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier duidelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

Het vereist dat de beslissing op zorgvuldige wijze is voorbereid en stoelt op een correcte feitenvinding (RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411; RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954).

De administratie dient hierbij de in het geding zijnde belangen tegen elkaar af te wegen en haar beslissing steunen op motieven die in rechte en in feite aanwezig zijn.

Zij dient eveneens de zaak van verzoekster grondig te onderzoeken.

Er dient in casu vastgesteld te worden dat verwerende partij nagelaten heeft om de zaak van verzoeker grondig te onderzoeken, zoals zij verplicht is, nu zij geweigerd heeft om het bewijsstuk waaruit de datum van de foto's bleek te aanvaarden (m.n. de USB-stick en de CD aangeboden door verzoekster).

Had zij dit wel gedaan, dan zou zij niet anders gekund hebben dan vaststellen dat verzoekster en de heer Z. (...) reeds meer dan 2 jaar een relatie hadden op het moment dat verzoekster naar België kwam.

Door dit niet te doen heeft de verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden en verzoeker schade berokkend.

Zij heeft immers niet met alle concrete gegevens die haar werden verstrekt rekening gehouden bij het nemen van haar beslissing en heeft aldus op deze wijze een onzorgvuldige beslissing genomen."

3.2. Wegens hun inhoudelijke verwevenheid worden beide aangevoerde middelen hieronder gezamenlijk behandeld.

3.3. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

3.4. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Waar verzoekster tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat zij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdelijk zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven die de beslissing onderbouwen kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoekster louter kritiek uit op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

3.7. Zowel bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.8. De bestreden beslissing vermeldt het artikel 51, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) als juridische grondslag. Dit artikel luidt als volgt:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde aan de burger van de Unie niet het verblijfsrecht toekent, weigert hij de aanvraag en geeft hij hem, zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent beide beslissingen door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.”

Tevens wordt melding gemaakt van artikel 51, §1 van het vreemdelingenbesluit dat toegepast werd in de procedure aangaande verzoekster. Dit artikel stelt als volgt:

“Indien een burger van de Unie niet alle vereiste bewijsstukken overlegt binnen drie maanden na de indiening van zijn aanvraag voor een verklaring van inschrijving, weigert de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag, zonder hem het bevel te geven om het grondgebied te verlaten, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.

In dit geval beschikt de burger van de Unie over een bijkomende termijn van een maand om de vereiste documenten over te leggen. Deze bijkomende termijn van een maand begint te lopen vanaf de kennisgeving van de in het eerste lid bedoelde bijlage 20.

Indien de burger van de Unie nog altijd niet beschikt over de vereiste documenten binnen de bijkomende termijn van een maand bedoeld in het eerste lid, weigert de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag en geeft hij hem, zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.

Indien de burger van de Unie de vereiste documenten overlegt binnen de termijn van drie maanden, eventueel verlengd met een maand, stuurt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag onmiddellijk door aan de gemachtigde van de Minister, behalve indien het recht op verblijf onmiddellijk aan de burger van de Unie is toegekend conform § 3.”

3.9. Blijkens de gegevens van het administratief dossier diende verzoekster op 11 oktober 2012 een aanvraag in van een verklaring van inschrijving (bijlage 19) in functie van haar partner (zie punt 1.1). Verzoekster werd verzocht om *“binnen de drie maanden, ten laatste op 10/01/2013 de volgende documenten over te leggen: bewijs samenwoning 1 jaar voorafgaand aan de aanvraag, bewijs 2 jaar regelmatige ontmoetingen voorafgaand aan de aanvraag, verklaring van wettelijke samenwoning, geboortekte gemeenschappelijk kind.”* Aangezien verzoekster niet binnen de vooropgestelde termijn de gevraagde documenten had voorgelegd, werd er op 3 april 2013 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) genomen (zie punt 1.2), waarbij verzoekster een extra maand de tijd werd geboden om ten laatste tegen 9 september 2013 *“alsnog de vereiste documenten namelijk: bewijs samenwoning 1 jaar voorafgaand aan de aanvraag of 2 jaar regelmatige ontmoetingen voorafgaand aan de aanvraag of geboortekte gemeenschappelijk kind, verklaring van wettelijke samenwoning over te maken.”* Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster een aantal ongedateerde foto's, drie 'payment orders' en een verklaring van wettelijke samenwoning op datum van 27 juni 2013 heeft overgemaakt.

3.10. De Raad stelt vast dat verzoekster zich in haar verzoekschrift grotendeels beperkt tot een theoretische uiteenzetting van de door haar opgeworpen beginselen van behoorlijk bestuur, zonder deze toe te passen op haar specifieke geval. Verder stelt verzoekster: *“Het is immers allerminst duidelijk welke criteria gehanteerd worden door verwerende partij om verzoekster uit te wijzen. De overheid schendt hierdoor de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.”* De Raad wenst er op te wijzen dat in de bestreden beslissing duidelijk de wettelijke grondslagen alsook de motieven van de gemachtigde van de staatssecretaris zijn weergegeven op grond waarvan deze werd genomen. Met haar algemene kritiek slaagt verzoekster er geenszins in om de bestreden beslissing in concreto te weerleggen. Door te stellen dat zij intussen aan de voorwaarden van artikel 51, §1 van de vreemdelingenwet voldoet en

thans wel over alle vereiste documenten beschikt, toont verzoekster niet aan dat de bestreden beslissing niet op een correcte wijze zou zijn genomen.

3.11. De blote bewering van verzoekster dat zij reeds 18 maanden in België verblijft en steeds bij de heer Z. heeft gewoond, is niet van aard om de motieven uit de bestreden beslissing aangaande het gebrek aan bewijs van een stabiele en duurzame relatie zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, 2°, a) van de vreemdelingenwet aan het wankelen te brengen. Verzoekster meent dat men geweigerd zou hebben om een door haar aangeboden USB-stick en CD te aanvaarden, bewijsstukken waaruit de datum van de neergelegde foto's zou blijken en op grond waarvan hun tweejarige relatie zou kunnen bewezen worden. Los van de vraag of deze digitaal opgeslagen foto's daadwerkelijk uitsluitel zouden geven aangaande het stabiel en duurzaam karakter van de relatie, blijkt uit niets dat verzoekster werkelijk pogingen zou hebben ondernomen om deze bewijsstukken aan de gemachtigde van de staatssecretaris ter kennis te brengen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in die zin is niet aangetoond.

3.12. Waar verzoekster zich beklaagt over de lange termijn die verlopen zou zijn tussen haar aanvraag en de uiteindelijke betekening van de bestreden beslissing, ziet de Raad niet in welk belang zij heeft bij dergelijke kritiek. Verzoekster werd immers gedurende de behandelingstermijn van haar aanvraag en de periode van meer dan vier maanden die verliep tussen het nemen van de beslissing en de betekening ervan, gedoogd op het grondgebied. Het loutere feit dat de bestreden beslissing van 22 oktober 2013 slechts op 12 februari 2014 werd betekend, doet bij verzoekster geen rechten ontstaan en kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er kan het bestuur geen onzorgvuldigheid worden verweten doordat de kennisgeving van de beslissing enige vertraging opliep.

3.13. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden noch dat in haren hoofde rechtmatige verwachtingen zouden zijn geschapen die niet werden gehonoreerd. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een schending van het rechtszekerheidsbeginsel, noch van het zorgvuldigheids- of het vertrouwensbeginsel of van de materiële motiveringsplicht.

Beide aangevoerde middelen zijn ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN